

ΣΟΡΟΓΚΑΣ

Εξώφυλλο

Πέτρες και Παπαρούνα (λεπτομέρεια)

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΟΡΟΓΚΑΣ

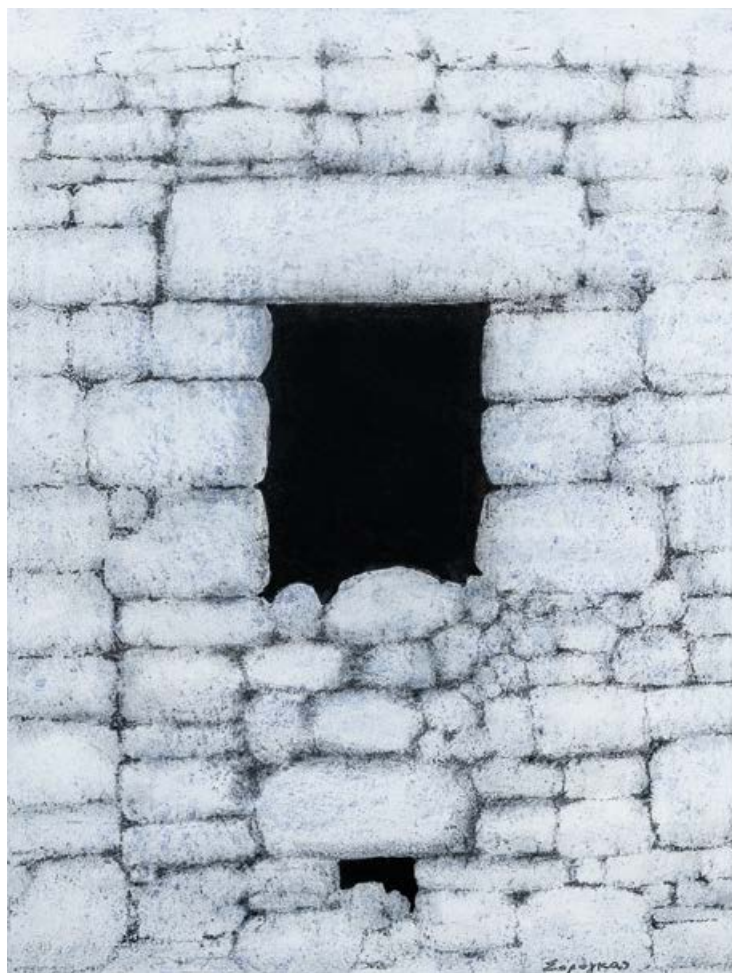
ΙΟΥΝΙΟΣ 2023 • ALPHA C.K. ART GALLERY

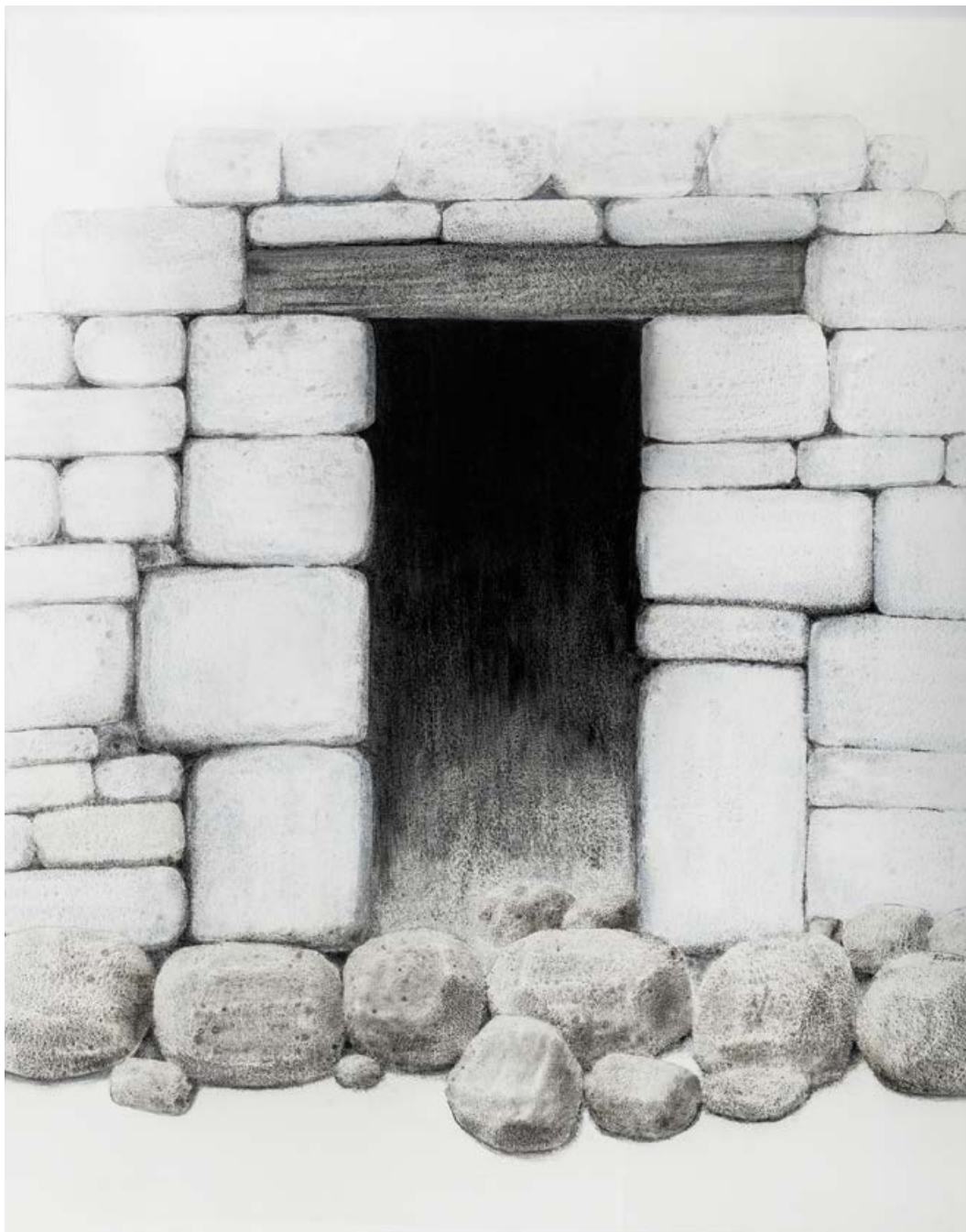
Πέτρες και Παπαρούνα
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 80x100

Η Κύπρος είναι για μένα η μακρινή πατρίδα που δεν αξιώθηκα ποτέ να γνωρίσω από κοντά. Στα νεανικά μου χρόνια κινδύνευσα στις διαδηλώσεις για την «Ένωση» και έσκυψα με κατάνυξη στους νεομάρτυρες Αγίους Καραολή και Δημητρίου, τέκνα της πολύπαθης φυλής μας, ταυτισμένα με μια ανεξήγητα τιμωρό μοίρα αιώνων, τροφοδοτούμενη μεθοδικά και αενάως από τον κτηνώδη τουρκικό επεκτατισμό, τον εθισμένο σε γενοκτονίες και βαρβαρότητες. Ο Σεφέρης δεν ήταν τυχαία δεμένος με την Κύπρο. Έμπορος βιωμάτων, διωγμών και προσφυγιάς, ήταν ο ίδιος «ο καημός της ρωμιοσύνης». Τη φωνή πατρίδας την άκουγε και ως «κραυγή βγαλμένη απ'τα παλιά νεύρα του ξύλου» στο μαγγανοπήγαδο- τ'αλακάτιν. Έτσι ο Σεφέρης - μέγας δάσκαλος στη ζωή μου - έγινε η ανοιχτή θύρα μιας διαρκούς πνευματικής επικοινωνίας μου με την Κύπρο, όπως και οι άνθρωποί της που γνώρισα. Θυμάμαι τους μαθητές μου στο Πολυτεχνείο, με την ιδιότυπη πραότητα και τον σεβασμό τους. Θα αναφέρω μόνο τον Χρίστη Λοϊζίδη, επειδή τυχαίνει να θυμάμαι ακόμα το όνομα του. Άλλοι υπέροχοι άνθρωποι, όπως ο Δημήτρης Πιερίδης, ιδιοφυής και γενναιόδωρος, ο Κώστας Σερέζης, δουλευτής και λάτρης της πατρίδας του, η Αθηνά Ριαλά, η συγκινητικά πολύπαθη, αξιοπρεπής και αγωνίστρια, ο μεγάλος ποιητής Κυριάκος Χαραλαμπίδης, ο κύπριος Σεφέρης, που είχα την τύχη να διαβάσω το έργο του και να μιλήσω έστω για λίγο μαζί του, καθώς και ο τρυφερός κεκοιμημένος φίλος μου Σάββας Παύλου, διανοητής και άνθρωπος υψηλού διαμετρήματος, του οποίου είχα την τιμή να διακοσμήσω με σχέδια μου δύο από τα σπουδαία βιβλία του. Έχω παρακαλέσει τους διευθύνοντες την αίθουσα τέχνης που στεγάζει τα έργα μου – τη Μελίνα, τον Τζέιμς, την Ανθή και την Έλενα - να δημοσιεύσουν δύο μικρά κείμενα που μου είχε στείλει λίγο πριν την αποδημία του. Την ταπεινή μου εργασία, την οποία τιμάτε με την έκθεση της, την αφιερώνω στη μνήμη και στην αγάπη του.

Σωτήρης Σόρογκας
Ιούνιος 2023

Άνοιγμα
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 40x30

Πόρτα
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 160x130

Μάρμαρα με Κόκκινο Πανί
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 130x130

Πέτρες και Λουλούδια
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 50x60

Πέτρες και η Θάλασσα
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 50x60

Ένας σύγχρονος άνθρωπος ρωτά και άλλη γνώμη, τόνιζε. Πληρώνεις, αλλά μαθαίνεις καλύτερα. Έτσι, μόλις του τύχαινε κάτι, πήγαινε και σε δεύτερο και σε τρίτο γιατρό. Κάποτε, τον σύγχυζαν οι διαγνώσεις τους, οι θεραπευτικές τους συμβουλές, αυτό το χάπι προκαλεί παρενέργειες ο ένας, ο άλλος: το φάρμακο εκείνο μακροχρόνια κάνει ζημιά στα νεφρά, μη ο ένας, ναι ο άλλος, όχι και ίσως ο τρίτος.

Όπως τον περασμένο μήνα, με το στομάχι του και τις δύσπνοιές του, ένωθε να πνιγόταν και να αναποδογυρίζονταν τα σωθικά του. Πέρασε από τρεις γιατρούς, κοντά στον τρίτο ήταν το σπίτι της γιαγιάς του, πέρασε κι από κει κρατώντας συνταγές και φάρμακα που πολεμούσαν μεταξύ τους.

Η γιαγιά μόλις είχε βάλει φύλλα της ελιάς και λιβάνι στο καπνιστήρι και κάπνιζε το σπίτι, μόλις μπήκε τον θυμιάτισε κι αυτόν σταυρωτά τρεις φορές.

- Έλα παιδί μου, ένα τσάι με χαμομήλι θα σου κάνει καλό, του είπε μόλις άκουσε τα νέα του. Έφερε το μπουκάλι με το οινόπνευμα, - μετά το τσάι λίγες εντριβές ωφελούν, του είπε.

Έβγαλε το πουκάμισό του και ξάπλωσε στον καναπέ μπρούμυτα, οι εντριβές με το οινόπνευμα ήταν οι δεξιότητα της γιαγιάς, κι ο πατέρας του κι ο θεός Βασίλης, έλεγαν τακτικά: θα πάμε από τη μάνα για τρίψιμο με σπίρτο, να φτιάξει η μέρα μας. Ξάπλωμένος, είδε που μετακίνησε πιο δεξιά την αρμαρόλλα, έτσι καλύφθηκε η ρωγμή του τοίχου, που 'γινε απ' τον σεισμό, πριν από τέσσερα χρόνια.

- Τώρα, του είπε, νερό και λουκούμι από τη Θεσσαλονίκη, μου τα 'φερε ο θεός σου ο Βασίλης, που ήρθε προχτές. Κούμπωνε το πουκάμισό του κι όπως του άφηνε λουκούμι και ποτήρι, την κοίταξε, του έκανε εντύπωση ότι και οι ρυτίδες της ήσαν ήρεμες.

Η γιαγιά, με χτήματα και μεγάλη περιουσία στο Λευκόνοικο, με την εισβολή έφυγε με τον άντρα της άρον άρον, με τέσσερα παιδιά, έχασε και τον άντρα της πριν είκοσι χρόνια κι ένα γιο της, τον Ευαγόρα – την ίδια εποχή από καρκίνο. Ύστερα από πέντε χρόνια το άλλο παιδί της, τον Νικόλα, σε δυστύχημα με τα' αυτοκίνητο. Πάντα όταν μιλούσε για τον Νικόλα θυμόταν που εκείνη τη μέρα αυτός είχε πολλές δουλειές κι έτρεχε συνεχώς, δεν μπορούσε καν να βρει μια στιγμή να περάσει απ' το σπίτι του για φαί, «έλα από εδώ, του είπε, όταν κάποια στιγμή της τηλεφώνησε, είμαι κοντά στις δουλειές σου, κι έχω μαγειρέψει κάτι που σ' αρέσει», όμως έγινε το κακό «κι έφυγε νηστικός», τόνιζε γεμάτη πίκρα, κι αυτός πονούσε παραπάνω τον χαμένο θείο του γιατί τον θυμόταν πιο πολύ αφού πέθανε όταν ήταν δεκατριών χρονών, μα κυρίως γιατί τον ένιωθε για δεκαπέντε χρόνια να παραμένει πάντοτε νηστικός, αφού δεν πρόλαβε το φαί της γιαγιάς.

Έζησε στερημένα η γιαγιά, πριν επτά χρόνια δεν είχε λεφτά να φτιάξει τα δόντια της, αυτή που ήταν στο Λευκόνοικο αρχοντοπούλα. Ο πατέρας με το θείο του έκαναν ένα δάνειο από τη Συνεργατική για να πληρώσουν τους οδοντίατρους, δεν της το είπαν – είναι μια επιχορήγηση των ιατρικών υπηρεσιών, την παραπλάνησαν, για να μη λυπηθεί ότι τους έβαζε σε κόπους και έξοδα.

Ήπιε το νερό, σιγά σιγά ένωσε περδίκι.

- Γιαγιά πώς τ' άντεξες όλα αυτά; Τη ρώτησε ξαφνικά.

- Ο καιρός όλα τα θεραπεύει, παιδί μου, είπε κι έμεινε σκεπτική, κι ύστερα: - όλα, ακόμη και την αρρώστια της ζωής.

- Την αρρώστια της ζωής;

- Σε ταλαιπωρεί το κρύο και η ζέστη, σε φοβίζουν βροντές και σεισμοί, τρέμεις για τους δικούς σου. Κι ύστερα, σε βασανίζει το κορμί σου, σε πληγώνουν οι γύρω σου. Πρέπει κάποτε να ησυχάσεις κι απ' αυτήν.

Σε τριάντα μέρες ήταν στην εκκλησία για την κηδεία της. Πέθανε από ανακοπή στον ύπνο της. Ο πατέρας και ο θείος του σφαγμένοι στον πόνο, αυτός την έβλεπε στο φέρετρο γαλήνια, την ένιωθε να ανυπομονεί πότε να τελειώσουν οι ψαλμωδίες και ν' αρχίσει το φτυάρι να τη ραίνει ωραία ωραία με χώμα κι αγκάθια, θεραπευμένη πλήρως ν' αρχίσει το κορμί της να λικνίζεται στα κύματα μιας θάλασσας του ανόργανου.

Παλιός Ξύλινος Φράκτης
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 80x100

Παλιό Παράθυρο
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 100x80

Αγαπητέ κύριε Σόρογκα

Ο ζωγράφος Σωτήρης Σόρογκας ζωγράφισε, με απόλυτη εκφραστική επιτυχία, κάποια μαύρα πηγάδια μέσα σε ένα αποκαλυπτικό φως, που τα περιβάλλει. Ο καλλιτέχνης στα έργα αυτά ούτε λέγει ούτε κρύπτει, αλλά σημαίνει. Έχουμε ένα φως που όλα τα απογυμνώνει και τα ανασύρει προς τα πάνω, όλα πάνε να γίνουν μετέωρα και αφ-υλοποιημένα ως εν αναλήψει, ενώ τα πηγάδια, με το έντονο μαύρο τους, τραβούν τα πάντα με δυνατή έλξη, το μαύρο τους να παλεύει με το φως και το απορροφά και κείνο, έχεις την εντύπωση ότι αυτά τα πηγάδια διακηρύσσουν ότι το δεύτερο θερμοδυναμικό αξίωμα είναι πάντοτε κραταιό και σίγουρο.

Τα έβλεπα και σκεφτόμουν το διάλογο Οδυσσέα και Αχιλλέα στη Νέκυια. Τι μурμουράς και δυσανασχετείς Αχιλλέα, σε τιμούσαμε σαν θεό στον πάνω κόσμο και εδώ στο βασίλειο του Άδη είσαι βασιλιάς, του τονίζει ο Οδυσσέας. Κι αυτός απαντά: Προτιμώ να είμαι στον πάνω κόσμο δούλος του πιο φτωχού αφέντη, δηλαδή να ζω και να βλέπω το φως του ήλιου (ὄρᾱν φάος ἡελίοιο), παρά βασιλιάς στους νεκρούς (ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν). Να προσθέσω εδώ ότι ο Χριστιανισμός και η αρχαία ελληνική σκέψη – το αρχαίο ήθος -, ύστερα από δύο χιλιάδες χρόνια συνομιλίας και συμπόρευσης, τα βρήκανε και σοφιλιάσανε σε όλα, μόνο στο θέμα του θανάτου ο σύγχρονος Έλληνας παραμένει με την αίσθηση του αρχαίου Έλληνα, παραμένει ειδωολάτρης, ο κάτω κόσμος είναι μαύρος και άραχλος. Αυτά σκεφτόμουνα βλέποντας τα πηγάδια του Σόρογκα.

Σε ένα τέτοιο πηγάδι του Σόρογκα κατέβηκα πέρυσι το καλοκαίρι. Οι γιατροί με γλίτωσαν ή οργανισμός μου κατάφερε να αντιδράσει καλά και αποτελεσματικά. Το καλοκαίρι αυτό το ονόμασα «το τελευταίο καλοκαίρι της αθανασίας». Γιατί από νεαρός, μαθητής του Λυκείου ακόμη, έλεγα και τόνιζα ότι «φιλοσοφία εστί μελέτη θανάτου», το έλεγα αλλά δεν με άγγιζε, αφορούσε όλους τους άλλους εκτός από εμένα, το έλεγα από μια γνωσιολογική μαγκιά, ότι το ξέρω κι αυτό. Πίστευα ότι θα ήμουν πάντοτε εδώ, με το έμφραγμα έχω συνειδητοποιήσει το τέλος της υπαρξιακής αθανασίας, καταλαβαίνω πια ότι και για μένα: φιλοσοφία εστί μελέτη θανάτου. Το καλοκαίρι του 2011 ήταν το τελευταίο των ψευδαισθήσεων.

Όχι, δεν βλέπω αντινομικά και αντιθετικά το πλέγμα: φως και σκότος, σαν να είμαι παλιός μανικαϊστής. Το πολύ φως καίει, το συνεχές φως δημιουργεί «λευκά κελιά», και στο βάθος του σκοτεινού πηγαδιού υπάρχει νερό για τους καιρούς της στέγνιας και της δίψας.

Προετοιμαζόμενος λοιπόν στη μελέτη θανάτου τέλειωσα ένα μικρό λογοτεχνικό κομμάτι. Από το περασμένο καλοκαίρι είναι το πρώτο που ολοκλήρωσα. Κατέβηκα στο πηγάδι του Σόρογκα, ένιωσα το αντιθετικό πλέγμα φως και σκότος μας ανέσυρα και ένα κείμενο από το βάθος του πηγαδιού το «Ουκ αγαθόν το πολυιατρίη».

Πολυιατρίη, λέξη που σκέφτηκα όπως το πολυκοιρανίη του Ομήρου («Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω») αλλά και το πολυκαισαρίη που αργότερα χρησιμοποίησε ο Καβάφης στο ποίημά του «Καισαρίων»:

μέ φάνηκε πού ἐμπρός μου στάθηκες· ὡς θά ἦσουν
μές στήν κατακτημένην Ἀλεξάνδρεια,
χλωμός καί κουρασμένος, ἰδεώδης ἐν τῇ λύπῃ σου,
ἐλπίζοντας ἀκόμη νά σέ σπλαχνισθοῦν
οἱ φαῦλοι - πού ψιθύριζαν το «Πολυκαισαρίη».

Να προσθέσω ἀκόμη ὅτι ἡ εἰκόνα με το φτυάρι νὰ τη «ραίνει ωραία ωραία με χῶμα κι ἀγκάθια» εἶναι παρμένο ἀπό το ποίημα «Δικαίωσις» του Καρυωτάκη.

Το κείμενο σκέφτηκα νὰ το ἀφιερῶσιν σε δύο ἢ τρεῖς γιατρούς, με παιγνιώδη τρόπο νὰ διαλεχτεῖ με το «πολυιατρίη» του τίτλου. Οὐκ ἀγαθόν το πολυιατρίη, ἀλλά το κείμενο ἀφιερωμένο σε πολλούς γιατρούς: τοῖς ιητήρσι φ, χ καὶ ψ, θὰ ἔγραφα. Τοῖς ιητήρσι: δοτική πληθυντικού του ομηρικοῦ ιητήρ, στο τέλος σκέφτηκα ὅτι καὶ ὁ καλλιτέχνης εἶναι ιητήρ ψυχῆς, ἔτσι το ἀφιέρωσαν στην γιατρό μου Χάρη Σπανοῦ, μαθήτριά μου παλιά ὅταν ἦταν στην πρώτη τάξη του Γυμνασίου καὶ τώρα ἐξαιρετική γιατρό, που με προσέχει καὶ με φροντίζει, καὶ στον καλλιτέχνη – ιητήρα Σωτήρη Σόρογκα.

Δεν ξέρω πως θὰ το δεις αὐτό το λογοτεχνικό κείμενο, σου το κοινοποιῶ ἀφού ἀφιερώνεται καὶ σε σένα, σε λίγο καιρό θὰ οδεύσει γιὰ δημοσίευση σε κάποιο περιοδικό.

Με την ἀγάπη μου πάντα καὶ κράτα γερά

Σάββας Παύλου

Σκουριασμένο Μέταλο στις Πέτρες
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 100x120

Σκουριασμένο Μηχάνημα
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 70x100

Κύπρος, Αλυσίδα και Πέτρες
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 70x100

Ο μύθος του Σόρογκα και η πραγματικότητά του

«Είναι ένα μάρμαρο στο φως, μα το κεφάλι του είναι στο σκοτάδι» αλιεύω από τον Σεφέρη. Τον ποιητή συναντά με μια άλλη γλώσσα, τη ζωγραφική, ένας συνεπής συνοδοιπόρος, ο Σωτήρης Σόρογκας. Στο τελάρο του, ένας κόσμος κερματισμένος χάνεται μέσα στο όνειρο και αναδύεται πάλι ακέραιος. Μέσα στα σκοτεινά του περάσματα, «από του ήλιου τ' άλλο μέρος, το σκοτεινό» χάνεται και βρίσκεται το ανθρώπινο πρόσωπο, λες και το μαύρο είναι αυτό που διαφυλάσσει τη νοσταλγία για την αρχέτυπη, την αιώνια ζωή του ανθρώπου. Το μαύρο, που σαν κάτι απειλητικό και οικείο, είναι μαζί ο χρόνος και ο χώρος μέσα από τον οποίο οδηγούμαστε εκεί που το μυστικό εσωτερικό φως της ψυχής, φωτίζει ερωτήματα χωρίς απάντηση για τον άνθρωπο και την ύπαρξή του.

Το άπλετο φως στον Σόρογκα φανερώνει μόνο αποσπασματα ενός απόκοσμου σκηνικού: πέτρες και ξύλα, πόρτες και παράθυρα, ριγμένοι τοίχοι και χαλάσματα, «αυθαίρετες» συνθέσεις αυτών των αντικειμένων που τις υπαγορεύει ένας φόβος απροσδιόριστος, ετοιμόρροπες διατάξεις αντικειμένων όπου στο κέντρο τους το σκοτάδι προστατεύει, αλλά και αποκαλύπτει. Αποκαλύπτει μια γεμάτη μυστήριο απεραντοσύνη και επιτρέπει τη μεγάλη απόδραση στον μικρό έσω κόσμο.

Στη συμπάγεια της πέτρας ο ζωγράφος αντιπαραθέτει το εύθραυστο μιας παπαρούνας, στο αδιαπέραστο της μάντρας υψώνει τη ροϊκότητα της θάλασσας, στο σφαλισμένο των μπάζων γράφει ένα μικρό άνοιγμα, αντιθέσεις ανάμεσα στο χθες και το σήμερα, στη ζωή και το θάνατο. Στην αναζήτηση του άπειρου και του άχρονου, η τέχνη του Σόρογκα, ενώ συνομιλεί σε βάθος με τον ίδιο της τον εαυτό και τα υλικά που τη γεννούν, ταυτόχρονα μας μεταδίδει τη βαθιά οπτική αίσθηση μιας συμπαντικής αλλά και μαζί γήινης αλήθειας, που βρίσκεται γύρω μας και αποκτά υπόσταση από το ζωοποιό φως, «αγγελικό και μαύρο». Στον Σόρογκα, η εικόνα περιέχει μια νοητή συμφιλίωση με τον άνθρωπο και την αδυναμία του, μια τρυφερή εγκάρτηση για το αναπόδραστο τέλος.

Από την αρχή της πορείας του, ο ζωγράφος δεν αρκέστηκε στην πλαστική περιγραφή των στοιχείων ενός τοπίου, αλλά στη μετατροπή στοιχείων, όπως η πέτρα και η ξερολιθιά, σε σύμβολα. Οι μυθολογικές επινοήσεις του καλλιτέχνη επαναδιατυπώνουν την πραγματικότητα μέσα από τη σφαίρα των αρχετύπων. Σύμβολα τα ίδια μιας απουσίας ζωής, παράγουν με τη σειρά τους την άλλη ζωή, το επέκεινα και γίνονται οδηγοί μιας ευρύτερης αφαίρεσης που επεκτείνει τη λογική της όρασης.

Σε μια πορεία που μετρά περισσότερο από μισό αιώνα ζωγραφικών κατακτήσεων, όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά παντού στον κόσμο, διδασκαλίας και συνεπούς παρουσίας στα δημόσια πράγματα, αυτό που μπορεί να λεχθεί σήμερα για τον Σόρογκα είναι πως πέρα από «σχολές» και «μόδες», προσπάθησε και πέτυχε να μοιραστεί την αλήθεια του, να γράψει στα έργα του την ποιητική αίσθηση της ζωής.

Ο δικός μας Σωτήριος ζωγράφος στέκεται στα 87 του χρόνια ένας ευαίσθητος, χωρίς ίχνος έπαρσης, εσωτερικευμένος και σεμνός δημιουργός, φύσει και θέσει μαχητής και μαχόμενος, παρών στο παρόν, διακρίνοντας το αυθεντικό και το ουσιώδες, ήσυχος ανήσυχος, διαφυλάσσοντας πάντα τον πολύτιμο πυρήνα του μέσα κόσμου, ποιητικός και τρυφερά δωρικός, φίλος με τους ανθρώπους, ακέραιος και αταλάντευτος στις αλήθειες του, ένας ζωγράφος που πλάτυνε το βλέμμα μας, όπως η Κύπρος πλάτυνε το αίσθημα του ποιητή για τον ελληνικό κόσμο.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΥΛΟΝΑΣ - Ιστορικός τέχνης

Γυναικείο Πορτρέτο
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 100x100

Πέτρες και Λουλούδια
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 50x60

Πέτρες και Κόκκινοι Πανί
ακρυλικό και κάρβουνο σε καμβά, 80x100

Ο Σωτήρης Σόρογκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1936. Σπούδασε ζωγραφική στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας ως υπότροφος του ΙΚΥ με καθηγητή τον Γιάννη Μόραλη. Το 1972 έλαβε προσωπική χορηγία από το Ίδρυμα Ford, με την οποία ταξίδεψε στην Ευρώπη και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Από το 1964 είχε αρχίσει να διδάσκει σχέδιο στην Αρχιτεκτονική Σχολή του του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου, αρχικά ως βοηθός του Τάκη Μάρθα στην Έδρα Ζωγραφικής. Σταδιακά έγινε καθηγητής και δίδαξε μέχρι το 2003 (ομότιμος καθηγητής ΕΜΠ από το 2005).

Η προσωπική του θεματολογία διαμορφώθηκε με κέντρο την ποιητική προσέγγιση της φθοράς και του χρόνου. Η ζωγραφική του αξιοποιεί την ακρίβεια του σχεδίου σε συνθέσεις συχνά μονόχρωμες και αποσπασματικές, όπου τα λυρικά αφηγηματικά στοιχεία αναπτύσσονται μέσα από το διάλογο των αντικειμένων με το χώρο. Οι θεματικές ενότητες που έχει παρουσιάσει (Άλογα, Μαύρα Ανοίγματα, Γυναικεία Πορτρέτα, Παλιά Ξύλα, Σκουριές, κ.ά.) παραπέμπουν στην ανθρώπινη ή την ιστορική μνήμη, μέσα από εικόνες που συνδυάζουν την ευαίσθητη παρατήρηση με τη δομική αρτιότητα.

Υπήρξε μέλος πολλών συλλογικών σχημάτων (ενδεικτικά: Ένωση Πτυχιούχων ΑΣΚΤ, Σύνδεσμος Σύγχρονης Τέχνης, Ομάδα για την Επικοινωνία και την Εκπαίδευση στην Τέχνη). Ήταν επίσης μέλος της συντακτικής επιτροπής του περιοδικού θεωρίας της τέχνης Σπείρα και ιδρυτικό μέλος της Εταιρίας Μελέτης Ελληνικού Πολιτισμού (2010). Συμμετείχε σε συνέδρια, ημερίδες και άλλες εκδηλώσεις για θέματα τέχνης και πολιτισμού. Αρθρογραφεί συχνά σε περιοδικά και εφημερίδες, δημοσιεύει θεωρητικά κείμενα και έχει εκδόσει βιβλία, ενώ έχουν κυκλοφορήσει αρκετές μονογραφικές μελέτες για το έργο του.

Έχει παρουσιάσει τη ζωγραφική του σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις, στην Ελλάδα, Κύπρο, ΗΠΑ, Ηνωμένο Βασίλειο, Γαλλία, Βέλγιο, Ιταλία, Βραζιλία, Ιαπωνία, κ.ά.. Το 1981 εκπροσώπησε την Ελλάδα στη Μπιενάλε του Sao Paulo. Συμμετείχε επίσης το 1982 στα Ευρωπαϊκά στο Βέλγιο και στο 21ο Διεθνές Φεστιβάλ Ζωγραφικής στο Cagnes-sur-Mer, Γαλλία.

Το 2004 βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών για τη συνολική προσφορά του στην τέχνη.

Έργα του βρίσκονται σε πολλές δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές συμπεριλαμβανομένου στην Εθνική Πινακοθήκη της Αθήνας, στις Πινακοθήκες Πιερίδη, Βορρέ και Μοσχανδρέου, στο Τελλόγλειο Μουσείο Θεσσαλονίκης, στο Μουσείο Γουλανδρή και στον Σταθμό Λαρίσης του Αθηναϊκού Μετρό. Σημαντικές αναδρομικές του εκθέσεις έχουν παρουσιασθεί τα τελευταία χρόνια στο Μουσείο Μπενάκη, Αθήνα, Ίδρυμα Θεοχαράκη, Αθήνα, Τελλόγλειο Ίδρυμα, Θεσσαλονίκη, Μουσείο Νεοελληνικής Τέχνης, Ρόδο, Ιστορικό Μουσείο Ηρακλείου, Κρήτη, και στο Μουσείο Γουλανδρή, Αθήνα.

Alpha C.K.

ART GALLERY

Λεωφ. Μακαρίου & Παπανικολή 3, 1077 Λευκωσία, Κύπρος
T +357 22751325 info@ackgallery.com
www.ackgallery.com